

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Postanowienie Trybunału (pierwsza izba) z dnia 24 października 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Bacău - Rumunia) – SC Topaz Development SRL/Constantin Juncu, Raisa Juncu

(Sprawa C-211/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Ochrona konsumentów – Dyrektywa 93/13/EWG – Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich – Umowa przedwstępna sprzedaży sporządzona przez dewelopera i poświadczona notarialnie – Artykuł 3 ust. 2 i art. 4 ust. 1 – Dowód uzgodnienia warunków umowy – Domniemanie – Podpisanie umowy przez konsumenta – Artykuł 3 ust. 3 – Punkt 1 lit. d)-f) i i) załącznika – Wyraźna klauzula rozwiązująca – Klauzula kary umownej – Nieuczciwy charakter – Artykuły 6 i 7 – Możliwość zmiany przez sąd krajowy warunku, co do którego stwierdzono, że posiada nieuczciwy charakter)

(2020/C 45/03)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Bacău

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: SC Topaz Development SRL

Strona pozwana: Constantin Juncu, Raisa Juncu

Sentencja

- 1) Artykuł 3 ust. 2 oraz art. 4 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, należy interpretować w ten sposób, że w okolicznościach takich jak te będące przedmiotem postępowania głównego, sam podpis na zawartej przez konsumenta z przedsiębiorcą umowie stanowiącej, że na jej mocy tenże konsument akceptuje wszystkie określone z góry przez przedsiębiorcę warunki umowy, nie pociąga za sobą obalenia domniemania, zgodnie z którym warunki te nie były indywidualnie negocjowane.
- 2) Artykuł 3 ust. 3 dyrektyw 93/13 w związku z załącznikiem do niej należy interpretować w ten sposób, że wyraźna klauzula rozwiązująca oraz klauzula kary umownej, takie jak będące przedmiotem postępowania głównego, występujące w umowie zawartej między konsumentem a przedsiębiorcą, sporządzone wyłącznie na korzyść tego ostatniego i określone przez niego z góry, mogą stanowić nieuczciwe warunki umowy, o których mowa w pkt 1 lit. d)-f) tegoż załącznika, czego sprawdzenie należy do sądu krajowego.

- 3) Artykuł 6 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że jeżeli wyraźna klauzula rozwiązująca oraz klauzula kary umownej występujące w umowie przedwstępnej sprzedaży zawartej między konsumentem a przedsiębiorcą zostaną uznane za nieuczciwe, sąd krajowy nie może zarządzić skutkom nieważności tych klauzul poprzez zastąpienie ich własnym rozstrzygnięciem, z wyjątkiem sytuacji, w której umowa ta nie może dalej obowiązywać w razie wyeliminowania tych nieuczciwych warunków, a unieważnienie owej umowy w całości naraża konsumenta na szczególnie szkodliwe skutki.

(¹) Dz.U. C 249 z 31.7.2017.

Postanowienie Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 13 listopada 2019 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Bundesverwaltungsgericht – Niemcy) – Bundesrepublik Deutschland/Adel Hamed (C-540/17), Amar Omar (C-541/17)

(Sprawy połączone C-540/17 i C-541/17) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Wspólne procedury udzielania i cofania ochrony międzynarodowej – Dyrektywa 2013/32/UE – Artykuł 33 ust. 2 lit. a) – Odrzucenie przez organy państwa członkowskiego wniosku o udzielenie azylu jako niedopuszczalnego ze względu na uprzednie udzielenie statusu uchodźcy w innym państwie członkowskim – Artykuł 4 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Rzeczywiste i udowodnione niebezpieczeństwo bycia poddanym nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu – Warunki życia beneficjentów statusu uchodźcy w tym innym państwie członkowskim)

(2020/C 45/04)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Bundesrepublik Deutschland

Druga strona postępowania: Adel Hamed (C-540/17), Amar Omar (C-541/17)

Sentencja

Artykuł 33 ust. 2 lit. a) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej należy interpretować w ten sposób, iż stoi on na przeszkodzie skorzystaniu przez państwo członkowskie z przewidzianej w tym przepisie możliwości odrzucenia wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej jako niedopuszczalnego na tej podstawie, że wnioskodawca został już przyznany status uchodźcy przez inne państwo członkowskie, jeśli przewidywalne warunki życia, których wnioskodawca ten doświadczałby jako beneficjent wspomnianego statusu w tym innym państwie członkowskim, naraziłyby go na poważne niebezpieczeństwo nieludzkiego lub poniżającego traktowania w rozumieniu art. 4 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

(¹) Dz.U. C 402 z 27.11.2017.